

застосовуються під час звільнення неповнолітніх осіб від кримінальної відповідальності та покарання. Визначено недоцільність, рудиментарність та невідповідність правової природи покладення на неповнолітнього, який досяг п'ятнадцятирічного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодувати заподіяних майнових збитків сутності та змісту примусових заходів виховного характеру, у зв'язку із наявністю ознаки фактичного обмеження майнових прав під час застосування досліджуваного примусового заходу виховного характеру.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-77>

МЕТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ДІЇ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

Форосян Олександр Сергійович

*аспірант кафедри публічного
управління та адміністрування
Національної академії внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

Адміністративно-правове регулювання діяльності Національної поліції України в умовах дії правового режиму воєнного стану, як цілісна юридична конструкція та окремий інститут права має низку обов'язкових характеристик, що перш за все визначають його сутність та зміст. Найбільш базовими структурними характеристиками зазначеного адміністративного утворення є такі компоненти, як мета, завдання та функції, що власне й визначають напрями його подальшої реалізації та втілення в життя. При цьому, кожен із зазначених термінів потребує ґрунтовної теоретико-правової характеристики та змістовного опрацювання з урахуванням позиції вчених і дослідників, що вивчали зазначений аспект і можуть надати вичерпний опис вказаних структурних елементів адміністративно-правового механізму, як цілісної юридичної категорії.

На нашу думку центральним елементом у механізмі адміністративно-правового регулювання діяльності органів державної влади загалом і Національної поліції України зокрема, є мета, котра і визначає базові основоположні вектори та надає конкретної форми чіткому результату такої діяльності, що в подальшому може знаходити

подальший розвиток у нових аспектах. При цьому, наступні елементи структурної характеристики завдання не можуть бути визначені без конкретної та чіткої мети, котра встановлює межі виконання конкретного обсягу завдань та межі адміністративно-правового впливу на функціонування конкретного інституту права чи органи державної влади.

У цілому можемо погодитись з висновком І.А. Городецької про те, що сутність адміністративно-правового регулювання можна встановити лише після визначення його мети, яка детермінується потребою (інтересами) суб'єктів суспільних відносин [1, с. 65]. Адже, за великим рахунком, саме мета та обумовлені нею цілі визначають зміст будь-якої цілеспрямованої діяльності людини. Саме вони наділяють таку діяльність практичним сенсом, і саме вони слугують головним критерієм її ефективності [2]. Безперечно слід погодитися з позицією автора та вказати, що сутність адміністративно-правового регулювання, крізь призму його мети, чітко встановлює межі такої діяльності та забезпечує відповідний орган державної влади чи конкретну посадову особу, адміністративно-правове регулювання якої здійснюється, від необґрунтованих та недоцільних трудових витрат.

Змістом же адміністративно-правового регулювання, його головною метою виступає забезпечення відповідного добросовісного вчинення правозастосовної діяльності суб'єктів публічних адміністрацій шляхом застосування дозволів, заборон та приписів. Очікуваним результатом такого регулювання суспільних відносин є встановлення порядку організації та діяльності суб'єктів, як тих, що наділені адміністративною владою, так і тих, що її не мають [3]. Поняття добросовісності вчинення правозастосованої діяльності, під час організації роботи підрозділів Національної поліції України знаходить своє відображення в новому аспекті, оскільки будь-які дії, що вчиняє поліція, без належного нормативного та законодавчого підкріплення, можуть вважатися та отримати оцінку неправомірних, що в подальшому сприятиме притягненню до відповідного виду юридичної відповідальності такої посадової особи або ж покладання цієї відповідальності на конкретний підрозділ.

Адміністративно-правове регулювання має цілком точну мету, – пише С.Ю. Любімова, – забезпечити належний рівень відносин між окремою особою та державою, її органами та посадовими особами, при цьому основний акцент адміністративно-правового регулювання цих відносин робиться сьогодні на встановленні саме такого адміністративно-правового регулювання, за яким з максимальною ефективністю були б задоволені права й інтереси окремої особи [4, с. 103–104]. Водночас, на нашу думку, слід доопрацювати позицію

автора, оскільки рівень взаємовідносин між окремою особою та державою в контексті адміністративно-правового регулювання функціонування чіткого органу державної влади, визначається в предметі та об'єкті, в той час як мета адміністративно-правового регулювання, характеризує базові стратегічні цілі такої діяльності та діяльності відповідного органу державної влади.

Крізь призму органів, які забезпечують державну безпеку, та їх територіальну підпорядкованість науковці визначають сектор безпеки як систему органів державної влади, органів місцевого самоврядування та громадськості, що на різних рівнях реалізують державну політику у сфері забезпечення безпеки. Щодо адміністративно-правових засад діяльності сектору безпеки визначимо спершу публічний інтерес, що безпосередньо пов'язаний із забезпеченням національних інтересів держави. Досягнення певного передбачуваного порядку в сфері такого регулювання і є те, що очікується державою, виконавчими органами від адміністративно-правового регулювання. З цього випливає, що головним завданням адміністративно-правових структур у межах сектору, що нас цікавить, є: захист територіальної цілісності та недоторканості кордонів, устрою держави; захист конституційних прав і свобод людини і громадянина; комплексний моніторинг факторів, що мають вплив на національну безпеку: виявлення, прогнозування та оцінка можливих загроз; належна підготовка та підтримка особового складу, озброєння, техніки; боротьба з організованими злочинними угрупованнями; розробка заходів щодо захисту національних інформаційних ресурсів тощо. Також важливим є те, що адміністративно-правові відносини охоплюються нормами, які регулюють суспільні відносини в окремих галузях: охорони правопорядку, протидії незаконній міграції, захисту державних кордонів, державного управління тощо [5]. Підхід до надання структурної характеристики адміністративно-правовому регулюванню органів державної влади, зокрема безпекового спрямування дозволяє ствердно та переконливо обґрунтувати позицію про те, що метою такого адміністративно-правового регулювання є визначення чітких меж функціонування конкретного органу чи підрозділу, в контексті завдань визначених йому до реалізації державною владою та виділених до кола його компетенції. Метою діяльності будь-якого органу державної влади, що забезпечує правопорядок у суспільстві, а також дотримання прав і свобод людини і громадянина є задоволення публічного та приватного інтересу особи і громадянина, в контексті базових адміністративних та конституційних засад закладених у нормативно-правових актах загальнодержавного та регіонального спрямування, що власне й складають поняття компетенції, зокрема

Національної поліції України та мають додаткові нашарування, з урахуванням законодавства України у сфері забезпечення дії правового режиму воєнного стану на території України під час реалізації заходів із відсічі збройної агресії проти державного ладу та територіальної цілісності.

Більш конкретне, але, разом з цим, доволі спрощене уявлення про мету адміністративно-правового регулювання демонструють А.М. Матвійчук та Я.О. Лакійчук. Так, на думку А.М. Матвійчук, зазначена мета полягає в стабілізації суспільних відносин шляхом прийняття нормативно-правових актів та забезпечення їх виконання [6, с. 122]. Водночас, Я.О. Лакійчук вважає, що адміністративно-правове регулювання має на меті впорядкувати суспільні відносини, у результаті чого вони приводяться в систему й створюється певний порядок у тій галузі, яку вони регулюють [7, с. 87].

Таким чином, мета адміністративно-правового регулювання діяльності Національної поліції України в умовах дії правового режиму воєнного стану полягає зокрема в тому, щоб таким чином організувати функціонування зазначеного органу державної влади та створити належні умови виконання покладених завдань та реалізації визначених функцій, щоб права і свободи людини і громадянина були дотримані з урахуванням об'єктивних безпекових вимог та особливостей дії вказаного правового режиму.

Література:

1. Городецька І. А. Сутність адміністративно-правового регулювання суспільних відносин у галузі охорони, використання і відтворення тваринного світу. Форум права. 2016. № 1. С. 60–66
2. Гуржій Т.О. Цілеформування державної політики безпеки дорожнього руху. Південноукраїнський правничий часопис. 2009. № 2. С. 176–181.
3. Шевчук О. Сектор безпеки України як об'єкт публічного адміністрування. Адміністративне право і процес. 2021. №2. С. 139–140
4. Адміністративні процедури у сфері господарської діяльності : монографія / С. Ю. Любімова. Харків : НікаНова, 2014. 456 с.
5. Р. В. Шаповал, Н. Ю. Цибульник Зміст адміністративно-правового регулювання діяльності суб'єктів публічного адміністрування у секторі безпеки України. Право та державне управління, 2021 р., № 4. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/7ad062f2-3118-4a2e-af98-ca0991a00089/content>

6. Матвійчук А. М. Визначення адміністративно-правового регулювання у сфері забезпечення регуляторної політики. Підприємництво, господарство і право. 2018. № 18. С. 121–124.

7. Лакійчук Я. О. Адміністративно-правове забезпечення превентивної діяльності поліції : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2019. 219 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-78>

РЕФОРМА СИСТЕМИ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ

Кабаненко Андрій Олександрович

*здобувач кафедри конституційного та адміністративного права
Запорізький національний університет
м. Запоріжжя, Україна*

Публічна служба перебуває у стані реформації, що пов'язується із відходом від концепції її поділу на державну службу, або службу в органах державної влади, та муніципальну службу, або службу в органах місцевого самоврядування, та запровадженням єдиної категорії - адміністративний орган, що відповідно до статті 2 Закону України «Про адміністративну процедуру» розуміється як «орган виконавчої влади, орган влади Автономної Республіки Крим, орган місцевого самоврядування, їх посадова особа, інший суб'єкт, який відповідно до закону уповноважений здійснювати функції публічної адміністрації». В основу розуміння категорії «адміністративний орган» покладається латинський термін «administratio» - «адміністрація», що означає виконувати, керувати, служити. Це поняття використовується в різних значення і розуміти як певну дію, а також як визначена окрема організація з особливостями. Нині в науці поширені різноманітні уявлення про сутність державного управління, про предмет адміністративного права та науку про адміністрування, що ускладнюється застосуванням поняття «публічне управління» як більш універсальної категорії. Поняття державного управління визначається як сукупність видів діяльності із проведення організаційно-виконавчих заходів та проєктів для реалізації суспільних інтересів різними суб'єктами, органами та установами на підставі акта та у формах, визначених законом» [1].

Традиційну модель державного управління створив Вудро Вілсон і Макс Вебер. У. Вільсон проголосив необхідність інструментального і